

SETKÁNÍ SE SMRTÍ

Ve své známé knize Setkání se smrtí popisuje anglický horolezec Joe Simpson strhující příběh, který prožil v jihoamerických Andách.

Spolu s přítelem Simonem Yatesem zde v roce 1985 provedli úspěšný prvovýstup západní stěnou více než šest tisíc metrů vysoké hory Siula Grande. Při sestupu si ovšem Joe komplikovaně zlomil nohu v kolenu. Pod nimi je ještě nějakých dva tisíce metrů strmé stěny. Simon se snaží kamarádovi ze všech sil pomoci – spouští ho úsek za úsekem na laně. V noci a při bouřce ovšem nastane situace, kdy Joe zůstane bezvládně viset pod převisem a Simonovi hrozí, že každou chvíli spadnou oba do hlubiny. Lano, na němž visí Joe, proto s těžkým srdcem odřízne. Joe spadne do hluboké trhliny na úpatí hory a Simon se zdrceně vrací do základního

tábora v domnění, že Joe zahynul. Ten se ovšem naprostým zázrakem dokáže po jakémsi ledovém mostě vyplazit z trhliny a potom – uprostřed halucinací, hladu, žízně a kruté bolesti – probíhá jeho vnitřní boj: vzdát se – žít; žít – vzdát se... Mezi ním a základním táborem je ještě přes deset kilometrů komplikovaného terénu. Joe se mezi trhlinami plazí několik dnů a těsně před

Simonovým odchodem se mu podaří dostat do tábora. Je zachráněn. Pevná vůle a touha po životě zvítězila...

To, co Joe vykonal pro záchranu vlastního života, je obdivuhodné.

To, co Ježíš vykonal pro záchranu každého z nás, je daleko větší. Ježíš nebojuje za sebe, ale za nás. Ježíšova křížová cesta byla neskonale těžší než cesta, kterou musel překonat Joe na ledovci.

Hora Siula Grande (6344 m.n.m.)

Joe chce zachránit svůj život pozemský, Ježíš udělal úplně vše, abychom mohli získat život věčný. Joe bojuje z velkého zoufalství, Ježíš z nezměrné lásky...

Cena, která byla za nás zaplácena, je opravdu vysoká. Vážme si toho. A snažme se, aby to vše, co pro každého z nás Ježíš vykonal, nebylo zbytečné.

At' k tomu načerpáme novou sílu, ochotu a odvahu i o letošních Velikonicích

o. Petr

VZAL NA SEBE VINU

J. Doubrava

Náš Pán Ježíš Kristus

vzal na sebe lidské tělo - stal se jedním z nás.

Vzal na sebe hříchy lidstva - byl pokorný a poslušný.

Vzal na sebe potupnou smrt - více už udělat nemohl.

Pane Ježíši Kriste!

Ty o nás víš.

Ty na nás myslíš.

Ty s námi cítíš.

Ty nás neopustíš.

Ty nás neodsuzuješ.

Ty s námi počítáš.

Ty jsi s námi navěky.

Ježíš Kristus je živý mezi námi. Aleluja!

**Požehnané Velikonoce
plné radosti a pokoje**

přeje redakční rada

Boží slovo na rok 2019

Na tento rok jsme si při společné adoraci na první pátek letošního roku vyprosili toto slovo pro farnost:

Lépe je utíkat se k Hospodinu, než doufat v člověka.

(Ž 118,8)

Toto slovo a mnoho dalších užitečných informací naleznete také na našich farních internetových stránkách: www.farnost.estranky.cz

P. Martínek

Kulatiny pana Josefa Bohůna

Dne 19. března oslavil své osmdesáté narozeniny náš dlouholetý kostelník, pan Josef Bohůn. Jak už jsem to vzpomněl při nedělní mši svaté, při níž jsme děkovali za dar jeho života, sloužil v naší farnosti vlastně od té chvíle, kdy jsem sem před téměř dvaceti lety nastoupil i já. Vždy na něj bylo spolehnutí, vždy byl ochotný udělat i mnohé práce navíc, vždy vytvářel v sakristii dobrou a pokojnou atmosféru.

Pravidelné kostelnické služby na podzim kvůli operaci kloubu zanechal, ale stále je ochoten pomoci či poradit.

Rád mu ještě i takto děkuji za sebe i za celé naše farní společenství.

Přeji Vám, Josefe, sílu, zdraví a všechny potřebné dary od Pána, kterému se snažte upřímně a nezištně sloužit. On sám ať je Vám štedrým dárcem všeho, co je pro Vás dobré a důležité!

o. Petr a redakční rada

Tříkrálová sbírka

V sobotu 5. ledna se uskutečnil v naší farnosti už 19. ročník Tříkrálové sbírky. I letos jsme začali mší svatou a pak následovalo dělení do 21 skupinek na Obecním

úřadě. Celkem vyrazilo do ulic 12 děvčat a 9 kluků jako vedoucí a asi 65 dětí - králů. Počasí bylo celkem vlídné.

Od půl desáté obcházeli koledníci s písní „My tři krá-

lové jdeme k vám“ naše domovy. A jejich úsilí bylo hojně odměněno – podařilo se vybrat 153 892 Kč, o 4 506 Kč víc než loni. Díky vám všem vytrvalým dárcům se tak za 19 let sbírky vybralo celkem 2 105 109 Kč.

Poděkování patří Vojtěšce Kršové, která měla i letos sbírku na starosti, a všem, kteří se zapojili. Je skvělé vědět, že v Dolních Bojanovicích žijeme mezi dobrými lidmi, kterým není jedno, že jsou lidé, kteří trpí nedostatkem, a že se mnozí zapojujete do dobrého díla.

Díky vám všem.

redakční rada

My a Jeunesse Lumière 2019

Do JL jsme dorazili v sobotu večer... Byli jsme plní očekávání. První dojem bývá vždy nejdůležitější a ten náš byl nezapomenutelný. Jakmile jsme vystoupili z auta, všichni mladí z této komunity vyběhli ven a vítali nás zpěvem a tleskáním. S každým jsme se pozdravili, někteří se dokonce naučili český pozdrav. Bylo to

pro nás milé překvapení. Už od začátku jsme věděli, že to bude zajímavý týden. Šli jsme se pomodlit do kaple, poděkovat za cestu a poprosit za následující dny v komunitě.

V den našeho příjezdu se zrovna konal Francouzský večer. Všichni byli oblečeni ve francouzském stylu, na sobě namalované fran-

couzské vlajky a společně jsme pak večereli typická francouzská jídla. Z prezentace jsme se dozvěděli něco o Francii a seznamovali jsme se s ostatními mladými. Musím říct, že mě lidé v komunitě opravdu překvapili. Byli k nám moc milí, hned nás vzali mezi sebe a byla s nimi neskutečná sranda.

Náš běžný den v JL vám možná bude znít trochu nudně. Ráno jsme vstali a šli do kaple na ranní chvály. Poté byla v tichu snídaně, pak práce – připravoval se oběd, úklid, taky jsme jim upravili venkovní zahradu, z čehož měli velkou radost. Pak byl oběd a po obědě opět práce. Následovalo volno, kdy se buď sportuje, zpívá nebo prostě odpočívá. Mladí z JL také měli různé přednášky a v tomto čase jsme si dělali výlety po okolí. Navštívili jsme mimo jiné i sestru Chiaru, která nám vyprávěla své zážitky z doby rwandské genocidy, ale také poustevnu otce Daniela. Večer byla mše, po mši večere a nakonec večerní chvály a adorace.

Nudné dny jsme tam ale opravdu neprožívali. Byl to čas, kdy jsme měli mož-

Večerní Štrasburk

nost prohloubit náš vztah s Bohem a také se sblížit navzájem, což se nám povedlo.☺ Kolem komunity je nádherná krajina. Nacházeli jsme se daleko od velkých měst, v místě, kde ani nebyl signál. Ani jeden z nás neměl potřebu brát do ruky mobil. Povídali jsme si, byli s mladými z komunity a zažívali

moc hezké chvílky, na které budeme dlouho vzpomínat. Každý, kdo někdy v JL byl, vám asi řekne, že to, co tam prožil, se nedá slovy popsat. Ať už je to atmosféra v komunitě, to, jak naplno zdejší mladí prožívají svoji víru nebo stále se usmívající otec Daniel.

Čas jsme ale netrávili jen v komunitě. I po cestě tam jsme navštívili nádherná místa. Štrasburk, který nás okouznil svou katedrálou Panny Marie; Colmar, plný středověkých uliček; Orange, kde se nachází antické římské divadlo; středověkou vesničku Saint-Guilhem-le-Désert, přes kterou vede poutní cesta do Santiago de Compostella a nakonec Carcassonne, nejzachovalejší středověké pevnostní město v Evropě.

Středověké město Saint-Guilhem-le-Désert

Ve středu jsme cestou do Lurd navštívili komunitu Malých Sester a Bratrů Beránkových, kteří nám pověděli něco o jejich řádu a ukázali nám, jak žijí. Po příjezdu do Lurd jsme se pomodlili růženec k Panně Marii a měli i vlastní mši svatou, kterou sloužil otec Petr v místní kapli. Při ní jsme prosili za všechny naše rodiny a blízké, za farnost a také za mladé z komunity JL. V Lurdech se nachází nádherná křížová cesta v životní velikosti, kterou jsme si s modlitbou prošli. Rozdělili jsme si zastavení a každý přidal i svůj komentář.

Následující den byl ve znamení Česka. Připravili jsme si mši svatou, při které jsme zpívali naše písničky a ostatní z komunity se sta-

tečně snažili zpívat v češtině. Šlo jim to líp než naše sna- ha zpívat ve francouzštině. Připravili jsme ten den i ve- čeři a rozdali malé dárky. Nechtělo se nám věřit, že zítra jedeme domů. Krásný moment byl i ten, kdy se za nás všichni po mši svaté modlili. Položili na nás ruce a otec Daniel za nás prosil. Byla celonoční adorace a my jsme všichni statečně o půl druhé ráno vstali a opravdu na ni šli. Byla to taková česká adorace, protože jsme na ni zrovna byli jen my a naše Češka Anežka, která je tento rok součástí komunity. Anežka je úžasný člověk, který se o nás celou tu dobu staral, překládala nám a my jsme si s ní moc rádi povídali. Tímto bych chtěla za nás za všechny Anežce poděkovat,

že nám dělala náš pobyt ještě krásnější a doufám, že se zase všichni společně sejdem. 😊

A tak skončil náš pobyt v JL. Ještě jsme ale před sebou měli dlouhou cestu domů. Loučení probíhalo podobně jako seznamování. Na cestu nám zpívali a tleskali a Anežka se dokonce zavěsila na naše auto a nechtěla nás nechat odjet. 😊 Ani nám se nechtělo komunitu opouštět. Na cestě domů jsme opět navštívili krásná místa. Nesměla samozřejmě chybět pláž, město Saintes-Maries-de-la-Mer a nádherný skalní most tvořený přírodním obloukem Pont d'Arc. To byla naše poslední zastávka a pak už následovala cesta zpátky.

Prožili jsme krásný týden, za který děkujeme hlavně otci Petrovi. Myslím, že každý z nás si něco odvezl. Ať už to byl třeba nateklý prst z basketbalu, boule na hlavě nebo prodloužení života díky nonstop zásobě smíchu, ale hlavně prožitky, které jsou jen v srdci.

Moc děkuju celé naší partě - otci Petrovi, Verči a Verči, Kristínce, Janči, Víťovi, Zdeňovi a Filipovi za všechny zážitky a chvílky, které jsme spolu prožili!

Leona Jordánová

Duchovní obnova v Ratíškovicích

Letos se od 19. ledna konala Charismatická duchovní obnova v Ratíškovicích. Na vedení a organizaci se podílelo několik farností: ratíškovská, hodonínská a bojanovská. Přihlásilo se 58 účastníků. Protože bychom se všichni nevešli do zdejšího pastoračního centra, konaly se přednášky v kostele. Přednášejícím byl o. Petr Karas, ale u ambonu se střídali i laici.

Zde jsou reakce některých účastníků:

Na obnovu jsem se přihlásila, protože jsem potřebovala obnovit vztah k Bohu. Obnovu jsem už absolvovala, a tak jsem věděla, že je to správná volba! Měla jsem strach, jak to budu všechno zvládat, a můžu říct, že Pán má vše vždy ve svých rukách. Dává sílu a ani s obnovou to nebylo jinak. Všechno probíhalo, jak má, ale nejvíce intenzivně jsem prožila svátost smíření, kdy došlo k uzdravení srdce a duše. Následně přišla velká radost a nadšení následovat Pána, ale nejen ve chvílích radosti, ale také v období bolesti, zkoušek a utrpení.

Díky Bohu a také všem ochotným vedoucím, že jsem mohla obnovu prožít s velkým duchovním užitekem, a doporučila bych ji každému. Pán je štědrý a věrný. Jsem ráda, že jsem využila tuto jedinečnou příležitost setkání s ním a s druhými.

Jana

V tomto roce byla díky Marušce Baďurové st. a k mé velké radosti uspořádána Duchovní obnova v Ratíškovicích. Pozvání k našemu vzdělávání přijal muž nejpovolanější, otec Petr Karas, a jeho úžasný tým

Část účastníků Obnovy v Duchu svatém v Ratíškovicích

z Dolních Bojanovic. Schůzky se konaly od 19. ledna 2019 každou sobotu v kostele sv. Cyrila a Metoděje. Jednotlivé semináře byly velice zajímavé a vedly nás ke správnému rozjímání nad Bibli a ke vztahu k Otci, k Ježíši a Duchu svatému. Mně osobně nejvíce zajímá Duch svatý, kterého jsem dosud asi nejméně chápala.

Ve svém svědectví se chci podělit o svoji zajímavou zkušenost. Na jednom našem setkání jsme dostali nečekaný úkol. Napsat dopis Ježíši. V životě jsem napsala mnoho dopisů, ale pro Ježíše? Jak se takový dopis píše? Můžu si to vůbec dovolit? Není to příliš odvážné, někomu tak výjimečnému psát? Psaní dopisu jsem den za dnem odkládala a pořád úkol nosila v hlavě. A až těsně před naším dalším setkáním jsem si k prázdnému dopisnímu papíru velikosti A4 sedla. Už jenom oslovení mi dělalo problém, ale najednou se něco stalo. Mně se zdálo, že mi hoří plamen nad hlavou a já jsem snad jedním tahem neuvěřitelně rychle napsala osobní dopis Ježíši. Po svém podpisu na konci hustě popsané strany jsem si znovu, již v klidu, dopis četla, zda jsem něco důležitého neopomněla. Ne, na nic jsem nezapomněla. Vůbec jsem to nechápala, jak jsem v tak velké rychlosti svůj dopis Ježíši napsala. Tento zážitek ze psaní dopisu a jeho obsah mám pořád v hlavě a asi ještě dlouho budu mít.

Jaroslava Kundratová

V době, kdy jsme se s manželem dozvěděli o Charismatické obnově u nás, v Ratíškovicích, tak mě ani nenapadlo, že bych tam chodila. Máme dvě malé děti a nechtělo se mi částečně i z lenosti, protože obnova měla začít v půlce ledna a trvat měla přibližně do konce března. Tak mi to přišlo, že je to docela dlouho. Pak mi ale manžel řekl, že budu

chodit, protože on už to absolvoval před 5 lety v Dolních Bojanovicích, a že jsem na řadě. Tak jsem neprotestovala a brala to spíš tak, že si odpočinu od dětí a běžných starostí. Když se mělo konat první setkání, tak jsem na něj přes všechny starosti a péči o děti načisto zapomněla. Manžel mi ho na poslední chvíli připomněl, tak jsem to stihla a začala pravidelně chodit. Překvapilo mě, jak rychle uteče přednáška, která trvala přibližně hodinu, někdy i déle. A především to, že každého v Písmu oslovilo něco jiného i přesto, že jsme měli stejný text na určitý den. Čas plynul a nechce se mi věřit, že už je konec a že to tak rychle a příjemně uteklo. Takže jestli máte možnost a příležitost na Charismatickou obnovu jít, tak určitě neváhejte.

Alena

ŽIVÝ CHLĚB

Karel Filip Gallina

Ježíši...

ve zlaté obroučce

jsi živý na oltáři.

Živý chléb...

Nechápu...

Tak lehký, křehký, tenký...

Chceš být

lámán na tisíc kousků

a nesen do všech koutů země...

A právě proto

jsi Nejvyšším Králem,

který na mne volá

z kousku chleba...

Věřím...

Postní duchovní obnova s otcem Venturou

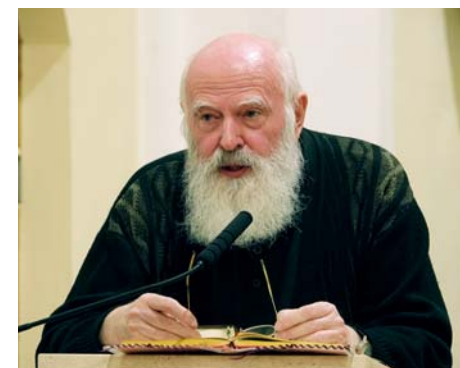
Letošní postní obnova proběhla 29. a 30. března a vedl ji o. Václav Ventura. Měla téma „Myšlenky církevních otců“. Než se ale začneme zabývat přednáškami, bylo by dobré si povšimnout promluvy k evangeliu při páteční večerní mši, které se týkalo největších přikázání lásky: *Přistoupil k němu jeden ze zákoníků, který slyšel jejich rozhovor a shledal, že jim dobře odpověděl. Zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: 'Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán; miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!' Druhé je toto: 'Miluj svého bližního jako sám sebe!' Většího přikázání nad tato dvě není.“ (Mk 12,28-31)*

Židé chtěli nacytat Ježíše při jednom ze sporů, které tehdy byly. Mnohé spory se rozvíjejí kolem podřadných věcí. Ale v tomto případě se zákoník ptá na to podstatné: „Co je největší přikázání?“

Ježíš jasně říká, že první je přikázání lásky: „Miluj svého Boha z celého svého srdce...“ - tato slova měli a mají Židé neustále před očima. Mají je napsané na svých dveřích i na kožených řemíncích, aby na ně nezapomněli. I my bychom si tato slova měli vryt do svého srdce a mít na paměti, že toto je to podstatné v našem životě.

Ale je možné tak moc milovat? My takto plně Boha milovat nedokážeme. Je to pro nás stálá výzva, abych si uvědomili, že v lásce máme stále velký dluh.

Druhé přikázání o lásce k bližnímu nás nutí přemýšlet, jestli máme rádi lidi kolem

sebe. Boha nevidíme, ale s člověkem se vidíme neustále. Láska k Bohu se poměřuje samozřejmě modlitbou, ale především tím, jak máme rádi lidi kolem sebe, protože tím naplňujeme i to první přikázání lásky k Bohu. Co z toho pro nás ještě vyplývá? Máme se soustředit na to podstatné. Na to, co nás spojuje, co vytváří jednotu lásky, a ne na drobnosti, které nás rozdělují.

I. PŘEDNÁŠKA – ŽIVOT SV. ATANÁŠE

Pro první přednášku si o. Václav vybral z církevních otců Atanásia Velikého, též se mu říká Alexandrijský (u nás známý spíše pod jménem Atanáš). Jeho učitelem byl Antonín Veliký. Atanáš měl to štěstí, že si ho tehdejší alexandrijský biskup zvolil za svého tajemníka a on se s ním zúčastnil Nicejského koncilu, svolaného císařem Konstantinem, kde bylo roku 325 odsouzeno ariánství. My díky tomuto koncilu máme tzv. Nicejské vyznání víry, kde je jasně stanoveno všechno, co vyznáváme.

V té době hrozilo, že arianismus bude

hlavní křesťanskou naukou, a kdyby nebylo takových mužů jako Atanáš, tak bychom vyznávali víru podle Aria, který tvrdí, že jestliže je Boží Syn zplozen, je to tvor a nemůže být Bohem. Tento boj stál Atanáše mnoho utrpení, pětkrát byl poslán do vyhnanství.

Co z toho plyne pro nás? Atanášův boj o pochopení Krista nás vede k otázce: Kdo je pro mne Kristus? I Ježíš se ptá: „Za koho mne pokládáte vy?“ Všichni s Kristem máme nějakou zkušenost. Všichni máme v sobě obraz Krista, každý jiný, vytvořený našimi zkušenostmi, a tento obraz se neustále vyvíjí.

Lidé se ptají: Je Ježíš skutečně Bohem, nebo jen výjimečným člověkem? Vždyť trpěl, plakal, potil se, padá pod křížem, umírá. Jak my ho bereme v jeho lidství? Mnozí lidé říkají, že byl člověkem, ale ne Bohem. „My se s ním vidíme tváří v tvář,“ řekl o. Václav, „v každé modlitbě, při mši, v každém přijímání. A v tomto my můžeme dál a více Ježíše poznávat a chápat ho - jako pravého Boha i pravého člověka.“

II. PŘEDNÁŠKA INSPIRACE U SVATÉHO ANTONÍNA

Antonín Veliký silně ovlivnil život mnohých světců – například sv. Augustina. Antonín žil v první polovině 4. století v Egyptě, pocházel z prosté zemědělské rodiny. V 17 letech osiřel. Často chodil na bohoslužby a velmi silně ho oslovil úryvek evangelia, kde se mladík ptá Ježíše, co má dělat, aby byl spasen. Ježíš mu odpoví, aby prodal všechno, co má a následoval ho. Antonín to také udělal. Nejdříve zabezpečil mladší sestru a odešel do pouště, kde žil v jeskyni.

Jeho láska k Bohu dala podnět rozsáhlému hnutí, stal se duchovním otcem poustevníků. Byl nazván "zakladatelem askeze". Za 80 let života v poušti z ní odcházel jen výjimečně. Denně se velmi tvrdě postil,

modlil se, zpíval žalmy. Zažíval silné útoky zlého ducha.

Nějakou dobu žil v opuštěné vojenské pevnosti – ze začátku byla plná hadů, prožíval tu i fyzické napadení od zlých duchů. Antonínova pevná víra to vše překonala, hadi postupně zmizeli.

Dalším místem jeho pobytu byla vysoká skála – tady Antonín bojuje se zvířaty, šelmami, které ho ohrožují. Ale díky své trpělivosti se postupně s nimi spřátelí. Toto místo se harmonizuje, ráj se jakoby vrací na zem.

Na čas opouští poušť, aby pomohl pronásledovaným křesťanům, kterých se zastává a bojuje za jejich propuštění. Stává se také vyhledávaným rádcem. Následují ho mladí muži, nadšeni jeho příkladem. Vznikají tak oázy v poušti.

Kde dnes vládne zlo, které nás chce zotročit, jaké modly nám staví před oči?

Je to oblast mamonu, tvrdé ekonomiky, zaměřené jen na vlastní zisk. Dále totalita v různých podobách – nesnášenlivý postoj, manipulace s druhými s cílem získat vše pro sebe.

Třetí oblastí je ničení přírody a celkové životního prostředí z důvodů zisku nebo lenosti.

Ať jsou nám sv. Atanáš i Antonín přímluvci v neúnavném boji, kdy jako křesťané měníme svět smrti ve svět života.

Děkujeme otci Venturovi, že nám svými myšlenkami ukázal, jak prožívat víru v Boha v každodenním životě.

zapsala B. Bílíková a A. Tlachová

Pozn.: Jako vždy je možné si v sakristii objednat CD se všemi přednáškami.

Část dětských účastníků letošní křížové cesty k misijnímu kříži (konala se 5. dubna)

SVĚDECTVÍ

Moje cesta k víře

Narodil jsem se v Brně do nevěřící rodiny. Když piši nevěřící, tak opravdu nevěřící, někdy bych řekl, že moje rodina má až nesnášenlivý postoj k víře. Už od malička, co si pamatuji, jsem doma slyšel o víře pouze v kontextu „pitomí pámbičkaři“ atd. Moji rodiče se o víře nikdy ne bavili a dodnes si myslím, že je to ani nikdy nezajímalo. Ani ve škole jsem na víru nenarazil, moji spolužáci byli všichni nevěřící, nebo jestli někdo z nich věřící byl, tak to velmi dobře skrýval.

Já sám jsem neměl na víru žádný názor a ani jsem se o ni nijak nezajímal, do kostela jsem nechodil, maximálně v rámci kultury. Jediné, co mě zajímalo, byly biblické příběhy. Rád čtu, a proto jsem v 15 letech začal číst Bibli, což byly asi první krůčky k víře. I když musím říct, že když jsem ji četl, tak jsem toho hodně vynechával a četl jen pasáže, které mě zajímaly a které jsem znal třeba z filmů (jako např. příběh o Noemově arše, příběh o Adamovi a Evě apod.).

Má opravdová cesta k víře začala až tehdy, když jsem potkal Věrku (moji manželku). Seznámili jsme se v KFC, kde jsme oba pracovali. Začali jsme spolu chodit a já zaznamenal, že chodí často do kostela, což jsem nikdy předtím u nikoho neviděl. Do kostela chodily i její kamarádky, se kterými bydlela na bytě v Brně. Věrka mě nikdy nenuťtila chodit do kostela, ale já jsem postupem času poznal, že je to pro ni důležité a že se toho do budoucna určitě nebude chtít vzdát. A tak jsem si řekl, že zkusím do toho kostela začít chodit s ní.

První návštěva kostela byla strašná, vůbec jsem nevěděl, co mám dělat, hlavně jsem vůbec nechápal, proč dospělí lidé svorně poklekají apod. Naštěstí mě první návštěva neodradila od dalších a postupem času se mi to začínalo líbit, hlavně promluvy kněží. Zaregistroval jsem, že během mše má člověk čas zamyslet se sám nad sebou a nad tím, co dělá špatně, a že mu mše poskytnou takový návod, jak to napravit nebo se aspoň o napravení snažit.

Přestože po několika měsících jsem si na kostel již zvykl, pořád jsem se tam cítil jakoby cizí. V té době jsem poprvé začal uvažovat o vlastním křtu. Začal jsem se o víru více zajímat a vzhledem k tomu, že jsme plánovali svatbu, tak mi křest začínal dávat smysl. Sice mi nějakou dobu trvalo, než jsem se odhodlal navštívit otce Petra a oslovit ho s žádostí o křest, ale potom už mi víra začala přinášet jen radost.

Absolvoval jsem během roku a půl nemálo sezení s otcem Petrem a také kurz Alfa a obojí mi hodně pomohlo přijmout víru a pochopit její smysl. Dnes mi víra hodně pomáhá jak v osobním, tak profesním životě. Navíc se nám narodila holčička a jsem moc rád, že ji s Věrkou vychováme se stejnými názory na víru, protože jsem viděl v některých rodinách, kde je dvojitý pohled, jak je to těžké.

Na závěr bych chtěl říct, že víra se nedá nutit a člověk, který v ní nežije od malička, to nemá jednoduché se do víry a do církve začlenit. Ale teď už vím, že to stojí za to. ☺

Lukáš Fučík

Kamarád v nebi

Před nějakým časem měl o. Petr promluvu, v níž se zmiňoval o sestře Chiaře, která zažila genocidu ve Rwandě. Ráda bych se s vámi podělila ještě o jedno svědectví související s touto genocidou. Když jsem žila rok v Jeunesse-Lumiere (JL), měla jsem možnost žít tam zároveň se zmiňovanou sestrou Chiarou, ale také s Gastonem, se kterým jsme se stali blízkými přáteli.

Gaston pocházel ze Rwandy a genocida propukla, když mu bylo 14 let. Zažil hrůzu, kdy se díval na to, jak rozsekávají mačetami jeho blízké. Prchal a ukrýval se mezi mrtvými-

mi těly. Vrazi chodili a bodali mačetami do těl, aby zjistili, jestli někdo žije. Bodli také Gastona, ale on dělal, že je mrtvý... odešli. PŘEŽIL, přežil svou vlastní smrt. Uprchl a dostal se za hranice.

Stal se z něho chlapec bez domova s obrovskou bolestí a také s obrovskou nenávistí v srdci. Po velkém boji však s pomocí víry v Krista a s pomocí modlitby dokázal vráhnům svých blízkých odpustit. Odpustil jim opravdově. Po nějaké době se dostal do Evropy a spolu s námi prožíval rok v JL. Já už jsem ho znala jako člověka plného radosti,

víry, lásky a odpuštění. Jeho svědectví bylo svědectvím o odpuštění toho nejhoršího, co si snad člověk nedokáže ani představit.

Po absolvování JL žil ve Francii, oženil se a narodily se mu dvě děti.

Před rokem mi přišel mail, že Gaston odešel z tohoto světa. Odešel tak, že si sám vzal život. Bylo to před loňskými Velikonoce...

Proč si vzal život, když o něj tak moc bojoval a měl štěstí, že mezi téměř milionem mrtvých a zmasakrovaných přežil právě on... Dostal dar života a nyní se ho vzdává... Víím, že Gaston si vážil života možná mnohem víc, než kdokoli z nás, ale také víím, že každý rok prožíval výročí genocidy s obrovským vnitřním utrpením. Rozdával radost a lásku kolem sebe, ale sám trpěl. Vždycky, když si o rwandské genocidě čtu nebo se dívám na nějaké dokumenty a uvádí tam počty mrtvých, vzpomenu si na Gastona, který sice přežil masakr, ale kvůli této hrůze si nakonec sám vzal život o mnoho let později. Kolik takových trpících lidí asi je...?

„Gaston smrt neplánoval, chtěl žít“ – řekla mi jeho žena. „Trpěl hlubokými depresemi, nechtěl to udělat, léčil se, ale v té chvíli nevěděl, co dělá.“ Lidským pohledem se toto utrpení asi nedá pochopit. Věřím, že Bůh to vše – i pro nás nevysvětlitelné – vidí jinak.

I když je mi to moc líto, mám velkou důvěru, že Gaston je v nebi a přimlouvá se tam

za nás. I přes ten špatný způsob, kterým odešel z tohoto světa, věřím, že mám kamaráda v nebi a je to nádherný pocit. Když se modlím, prosím Gastona o jeho přimluvu, mám ho u sebe a stejně tak mi psala i jeho žena – „jeho blízkost je stále s námi“. „Život s ním byl ráj na zemi.“

Z lidského pohledu to celé skončilo špatně. Gaston prožil zde na zemi své Getsemany a nakonec zemřel. Ale já hluboce věřím, že ho také Kristus vzkřísil a právě teď žije mnohem víc, než kdy mohl žít – žije s Kristem, s Kristem zmrtnýchvstalým. Strašně moc se těším, až se tam v nebi jednou potkáme.

Píšu to jako vzpomínku na dobrého přítele a přestože věřím, že Bůh je milosrdný a Gastona si vzal k sobě do nebe, píšu to především proto, abychom si vážili daru života, který jsme od Pána obdrželi. Píšu také proto, abychom se snažili všemi svými lidskými silami a s důvěrou v Boží pomoc odpouštět svým nepřátelům a odpouštět především svým blízkým. I když nikomu z nás nikdo nezabíjí naše blízké, často nedokážeme odpustit bolesti, mnohdy malichernosti, které nám způsobili naši nejbližší... Velikonoce, které můžeme prožívat, jsou požehnaným časem, abychom se znovu odhodlali odpustit a žít v radosti.

Dovoluji si vás poprosit o modlitbu za Gastona, jeho rodinu a také za všechny trpící a pronásledované, za všechny lidi pomýšlející na sebevraždu, za všechny lidi s bolestí v srdci, se kterou si sami nevědí rady, za všechny svázané neodpuštěním, jakýmkoliv jiným zlem a závislostmi, za lidi fyzicky i duševně nemocné... aby jejich utrpení Pán proměnil v radost.

Požehnané Velikonoce!

Lucie R.

Pouť do Žarošic - 1. díl

V letošním roce slavíme již 170. výročí od konání první pěší pouti do Žarošic. Tato záslibná pouť má pro naši obec velký význam. Během několika dalších vydání Cesty přineseme zajímavosti týkající se této pouti.

Poprvé vyšli bojanovští poutníci směrem k Panně Marii žarošické v roce 1849, kdy v obci řádila cholera. Na tuto epidemii zemřelo 260 lidí, a tak se naši předkové rozhodli jít poprosit o zastavení této nemoci. Po odchodu poutníků skutečně skončilo hromadné umírání a my věříme, že byli zachráněni na přímluvu Panny Marie Divotvůrkyně. Předkové také

slíbili, že každoročně přijdou znovu poděkovat.

Pouť se koná pravidelně každý rok, a to i přes potíže v době první a druhé světové války i v dobách komunismu. V minulosti byla pouť výhradně pěší a trvala dva dny. Začátek je vždy v sobotu po svátku Narození Panny Marie (kolem 8. září). Poutníci se připravují duchovně už několik dní předem. V den pouti

po ukončení ranní mše vyrazí průvodem na asi třicetkilometrovou cestu do Žarošic, kde se účastní mše a dalších pobožností spojených s poutí, zvláště pak večerního průvodu se sochami Panny Marie všech zúčastněných farností. Dříve chodili lidé skromně oděni a po večerním obřadu přespali u známých. Průběh poutě i trasa je dnes stejná jako v jejich začátcích,

a to Dolní Bojanovice – Mu-těnice – Čejč – Násedlovice – Žarošice a zpět.

Nedělní ranní mše v Žarošicích je vyhrazena už mnoho let bojanovickým poutníkům. Po jejím ukončení se vydá průvod farníků zpět na cestu domů. Uvítání poutníků v Dolních Bojanovicích je velmi srdečné. Zvláště v dobách, kdy příbuzní o sobě dva dny nevěděli, bylo vítání dojemné. Tato vítací tradice se v obci dodržuje dosud. Přivítání je doprovázeno hudbou, kdy krojovaná mládež nesoucí sochu Panny Marie a poutníci prochází obcí do kostela k závěrečnému požehnání.

V tomto čísle bychom chtěli vzpomenout na pana **MATĚJE SALAJKU**, který byl jedním z hlavních poválečných organizátorů pouti a předříkávačem.

Pan Matěj Salajka se narodil 25. února 1927 a zemřel 20. února 1997. V roce 1968 byl pan Salajka osloven, aby se postaral o poutníky. „Když modlíči v obci zestárlí a nebyli schopní cesty absolvovat, oslovili taťku. Týden před poutí mu přinesli troje knížky, aby se o pouť postaral,“ vzpomíná syn Václav Salajka na otcovy začátky.

Přestože pan Matěj Salajka neměl žádné hudební vzdělá-

ni a noty neznal, byl obdařen přirozeným nadáním. Dokázal nápěvy odposlouchat a měl výbornou paměť. Neexistovala v té době přesná kostra, ani návod, jak postupovat při pouti. „Taťka by to ani přesně vymezené mít nechtěl. Přizpůsoboval se vždy situaci, náladě a složení poutníků. Měl asi desaterý knížky, uvnitř si lepil lístky a dělal poznámky, aby se dokázal rychle zorientovat a podle situace je pak vytahoval během cesty,“ vzpomíná syn Václav, jak tatínkovi s bratry pomáhali chystat knížky před poutí. Časem se písničky přepisovaly na lístky, s tím pomáhal pan Jan Blaha a paní Marie Švirgová. Pan Matěj Salajka se navíc přátelil i s dalšími modlíči z okolí, například s Karlem Elsne-

rem z Břeclavi. Vzájemně si potvrzovali, zda mají písničky správně napsané.

Matěj Salajka zpíval i se svými dětmi. Během práce na poli a ve vinohradě a hlavně večer, po modlitbě před spaním společně zkoušeli, která píseň je rytmická, která se hodí a která ne, kterou zpívat na rovině, kterou mezi vinohrady, kterou modlitbu zařadit do kopce, nebo kterou poutníci zvládnou i ve zvláště krajíně. „Pro nás bylo přirozené, že se taťka s námi modlil a zpíval. Byl velmi zapálený a snažil se o to, aby pouť byla důstojnou Boží oslavou a obohacením pro poutníky,“ vysvětluje Václav.

Časem se počet předříkávačů zvýšil, obvykle na tři. Dříve také lidé chodili v blízkosti modličů, aby dobře slyšeli, megafony v té době nebyly. Navíc procesí nemuselo být seřazené, jako je tomu dnes, protože cesty byly volné, nebyl tak velký provoz.

Ačkoliv se to může zdát neuvěřitelné, poutníci každoročně vyráželi ve velkém počtu, a to i ve válečném období či v době komunismu. „Samozřejmě tlaky ze strany STB byly vytvářeny především na pátera Humpolce. Ten se ale bránil tím, že sám pouť neorganizuje a nemůže tedy ovlivnit účast na ní.

Říkal, že si ji organizují farníci sami a bylo by přece špatné, aby je nešel vyprovodit a v neděli přivítat. Přesto ale poutníky vždy včas varoval. Na účast lidí to však nemělo vliv,“ vykresluje tehdejší situaci Václav Salajka. Občas se někde na cestě objevily policejní hlídky, ale nikdy k žádnému zásahu nedošlo a pouť dál pokračovala. „Během cesty vesnicemi nás lidé sledovali. Někteří s radostí, někteří s obavami. Báli se, co s námi bude. Jednou dokonce jedna stařenka, když ze zvědavosti otevřela vrata, protože slyšela zpěv nábožné písně, a viděla poutní procesí, zalomila ruce nad hlavu a volala: 'Kam idete?'

Dyť vás všeckých pozavírajú.' Ale nepozavírali! A tak pouť fungovala a dodnes funguje i jako evangelizace pro všechny, kteří se s procesím setkávají. Tak jak to říkával a upozorňoval otec Josef Dvořák: 'Kážete tím, že jste prošli,“ dodává Václav Salajka.

A jak pokračuje ve šlápějích svého otce **Václav Salajka?**

„Snažím se udržet osu barokních písní. S tím, čím začínali naši předkové, s tím my dnes pokračujeme. Během cesty do Žarošic se modlíme k Nejsvětější Trojici, zpíváme prosebné písně k Panně Marii a taky „...za naše do-

máci prosby skládáme, co nemohli jít, Tebe navštíviti ...“ Cestou zpět prosíme za zemřelé, za šťastnou hodinku smrti, za rodiny, za děti, následují děkonné modlitby. Každá cesta má úplně jiný charakter. Různá výročí církevního roku se snažím vsazovat cestou tam i cestou zpátky. Každá cesta je tedy jiná, pestrá, připravená tak, aby nás to bavilo a aby to vyhovovalo složení poutníků,“ uzavírá Václav Salajka.

připravila A. Červenková,
K. Košutková

Velké poděkování za poskytnuté informace patří Václavu Salajkovi

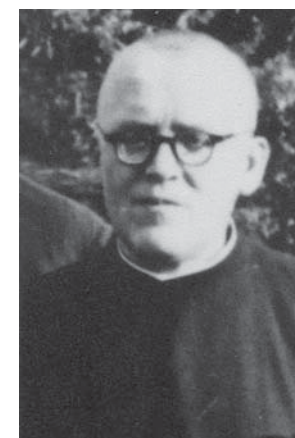
Letos je tomu padesát let od smrti našeho rodáka Petra Esterky (+1969) z č.p. 609, který ubytoval ve svém domě komunisty pronásledovaného kněze z Prušánek – o. Martina Nosek (+1985).

Pater **MARTIN NOSEK** se narodil 15. července 1916 a zemřel 29. října 1985. Pocházel z nedaleké farnosti Prušánky. Po maturitě se přihlásil do brněnského alumnátu (přípravný ročník semináře), po prvním roce bohosloví se v roce 1936 rozhodl vstoupit do kláštera k Tovaryšstvu Ježíšovu (k jezuitům).

V červnu 1944 byl s ostatními bohoslovci a s některými kněžími zatčen nacisty a dopraven do Terezína. Už v této době u něj došlo k výraznému poškození zraku.

V roce 1945 se vrátil Martin s ostatními z Terezína a v červnu 1945 byl vysvěcen na kněze. Jako kněz dále studoval teologii v Anglii a ve Francii. Po návratu v roce 1947 byl poslán do Opavy.

Otec Nosek byl velmi otevřený a jeho přímočaré postoje zapříčinily, že byl po roce 1948 komunisty zatčen a odsouzen na sedm let vězení. Byl vězněn ve valdické kartouze a v době vyšetřovací vazby s ním bylo tak nelidsky zacházeno, že oslepl na jedno oko úplně a na druhé částečně. Byl zde týrán šest let a snad nikdo, s výjimkou

P. Martin Nosek

zde umučeného otce Josefa Toufara, nedostal tolik ran býkovcem. Když ho surově bili, hlasitě se za komunisty modlil. Tím je přiváděl až k šílené nepřičetnosti, takže ho zmlátili k nepoznání. Tento mladý a neohrožený Kristův následovník měl Boží ochranu – jiný by po takových „nakládačkách“ zemřel, ale otec Nosek si nakonec celý trest odpykal s trnovou korunou na hlavě a vždy se z toho vylízal. Po odpykání celého trestu byl z Valdic roku 1956 propuštěn.

Když se vrátil z vězení, nebylo mu dovoleno znovu se zapojit do kněžské služby. Ve svém domě ho ubytoval pan **PETR ESTERKA** (naro-

dil se v roce 1908 a zemřel 16. 1. 1969), který bydlel v č.p. 609 (vedle bývalé hasičárny). Jednou, když se vracel pan Esterka z práce, uviděl u kostelních dveří sedět cizího člověka. Oslovil ho a dotyčný mu vysvětlil, že je kněz propuštěný z vězení a že čeká na otce Humpolce. Petr pozval patera Noseka k sobě domů a nabídl mu střechu nad hlavou. „Strýc byl Bařovec, komunistů se nebál. Finančně neustrádal a vždycky se snažil podporovat chudé lidi a potřebné,“ vzpomíná na pana Esterku synovec František Vaculík.

V Bojanovicích pak otec Nosek bydlel zhruba deset let. V noci tajně chodil pěšky Lapoštorfem do Prušánek navštěvovat svého bratra. V obci se ale nezdržoval stále, často na týden i čtrnáct dnů odjížděl neznámo kam. „U strýce měl svou světničku, ve které byl i provizorní oltář. Závěsy byly zatažené, protože byl sledován. Pater Nosek byl nenápadný, tichý a skromný člověk. Často vzpomínal na dobu svého věznění. Popisoval nám, jak hrůzné byly především komunistické praktiky,“ říká pan Vaculík.

Po letech strávených v Bojanovicích, když byl už úplně slepý, se odstěhoval do domova pro přestárlé kněze v Moravci. „Jeho radostí byl psací stroj, na kterém i při své slepotě dokázal psát. Tento stroj mu však při kontrole milice zabavila a to patera úplně zničilo,“ dodává pan Vaculík. Pater Nosek zemřel 29. října 1985 a byl pohřben k dočasnému odpočinku na Moravci.

připravila A. Červenková

Velké poděkování za přípravu podkladů patří L. Bílíkovi a F. Vaculíkovi

Informace čerpány z internetu: www.narmyslenka.cz, www.jesuit.cz

Petr Esterka s manželkou Hedvikou a synovcem Františkem Vaculíkem

SLOVO PRO DUŠI

Co je pravda

Věřit?
K čemu je to dobré?
A jak to funguje?
Bůh?
Kde?
Támhle? Anebo tam?
Pravda?
K čemu?
Einstein stejně všechno zrelativizoval...

*Pilát mu řekl:
„Co je Pravda?“
Po těch slovech vyšel opět k Židům a řekl jim:
„Já na něm žádnou vinu nenalézám...“*

Pane, jak jsem šťastný, že ses tenkrát neptal, k čemu je to dobré, jak to bude fungovat...

A přestože jsi dobře věděl o zákonu relativity, přišels na naši zem a stal ses absolutní jistotou pro každého, kdo propadl zoufalství nezodpovězených otázek.

Jan Bárta

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

V utrpení vidím

Umučení Kristovo vyjevuje užitečnost utrpení pro nás, pro druhé, pro svět. Víc než čímkoliv jiným trpíme pocitem, že když jsme nečinní, jsme naprosto neužiteční pro své okolí a stěžujeme si na neplodný život. Ale není pravda, že trpělivě snášená nemoc činí duši krásnou?

Pod tíživou vahou nemoci, nynějšího nebo chronického utrpení, které se pro svou těžkost nebo dlouhé trvání bez konce stává trápením, se podaří naší přirozenosti, často nelehce, nalézt odevzdanost a vytrvalost ve víře, že Bůh ji přece miluje, i když ji nechává velmi trpět.

Podívej se na kříž, pomysli na všechny, kteří trpěli!

Kristus dal lidem svými slovy a svým příkladem poučení. Působil divy a rozdával dobrodiní, když mezi nás přišel; ale až svým utrpením a křížem vykoupil svět. On sám nás zve, abychom svůj kříž vzali na sebe a následovali jej; tím nás také vybízí, abychom spolu s ním měli účast na vykoupení světa.

Co zažije trpící člověk ve své velmi těžké hodině před křížem?

Setkání s Pánem a Mistrem, který nekonečně víc trpěl. Nyní bere Kristus trpícího do svého mlčení.

Podívej se na Jeho trním ovinutou hlavu, podívej se Jeho nahé, zbičované tělo. Podívej se na Jeho přibité ruce a nohy. Podívej se, jak sám, plný bolesti, sténá a umírá mezi chladnými a vysmívajícími se nepřáteli, uprostřed lhostejného lidu. Podívej se na Jeho srdce, viz, co vytrpěl.

Tobě umřelo štěstí. Ty trpíš, mrzneš v osamocenosti. Podívej se na Ukřížovaného. On nejvíc zakusil utrpení. On přijal opuštěnost všech opuštěných.

Člověk zkoušený už není sám se svým bolem. Kristus vlídně na něj položil svou ruku - Pojd'! Jdi se mnou, já ti pomohu nést kříž.

*z knihy Úvahy věřících
připravila M. Červenková*

VZDĚLÁVÁME SE

Světová náboženství HINDUISMUS

*Milí přátelé,
v tomto díle si blíže představíme hinduismus – jedno z nejstarších náboženství světa.*

Toto náboženství vzniklo kolem roku

2000 před Kristem v Indii a je tam i dnes nejvíce praktikováno. Jeho vyznavači nesou jméno hindové a po celém světě jich je asi 700 milionů. Silně převládá v jihovýchodní Asii, zvláště ve zmiňované Indii a na Bali.

Posvátné knihy

Hindusimus se opírá o posvátné texty – takzvané **védy**, které vznikaly od roku 1800 před Kristem, a o **epopeje** (eposy) vznikající od roku 700 před Kristem.

Védy vyprávějí o vzniku světa, o životě bohů, najdeme zde modlitby a různé obřady. Jsou tvořeny čtyřmi sbírkami – **Rgvéda** (modlitební hymny); **Sámavéda** (melodické uctívání sómové šfavy), **Jadžurvéda** (návody k obětímu uctívání) a **Atharvavéda** (obětní a zaklínací formule). Za pátou védou je někdy považována epopej Mahábhárata, jehož součástí je Bhagavadgíta. Nejstarší Rgvéd obsahuje více než tisíc mytologických písní. Védy byly postupně vykládány brahmány a ovlivnily vznik dalších textů, např. **Manuova zákona**. Manuův zákon vykládá princip **kast**, což jsou uzavřené společenské vrstvy, do kterých se člověk rodí a za života je nelze změnit.

Většinou veršované **epopeje** vznikly mnohem později než védy a také vyprávějí o vzniku světa a životě bohů. Nejdůležitější jsou dvě – Mahábhárata a Rámájana.

Mahábhárata je vůbec nejdelší píseň, jaká byla kdy napsána – obsahuje 200 000 veršů, kterými líčí boj mezi pěti bratry Pánduovci a stovkou jejich bratranců Kuruovců. Bůh Kršna se postaví na stranu pěti bratrů a pomůže jim zvítězit. Během vyprávění Kršna v dlouhé básni Bhagavadgíta (Zpěv vznešeného) vysvětluje své učení.

V epopeji **Rámájana** se vypráví o životě a příhodách Rámy, sedmé **inkarnaci** (vtělení) boha Višnu. Pro vtělení božstva se používá slovo **avatár**.

Mnohobožství

V hinduismu se uctívá asi **tisícovka bohů**. Všichni však představují jedinou bytost, která je nade vším a všude. V době vzniku véd byl hlavní bohem vládce nebes **Indra**. Následně nabývali na důležitosti další bohové Brahma, Višnu a Šiva.

Brahma stvořil svět, má čtyři obličej (aby všechno viděl), čtyři paže (aby mohl všude zasáhnout).

Višnu uchovává svět, jeho atributy jsou kotoúč (boží síla v boji proti démonům), kyj (síla) a mušle (voda, plodnost a bohatství).

Šiva ničí svět, aby ho přetvořil ke svému obrazu – je strašlivý, ale i blahodárný. Dalšími bohy jsou **Ganěša** se sloni hlavou, mnohorožká bohyně smrti **Khálí** (můžete znát z filmu Indiana Jones a Chrám zkázy).

V hinduismu si může každý zvolit svého boha a toho také uctívá – obvykle celá rodina nebo i vesnice.

Kasty

Indická společnost se na základě hinduismu dělí na čtyři základní společenské vrstvy – kasty. Nejvýše stojí **brahmáni** – kněží, kteří vykládají védy a epopeje. Niže jsou **kšatrijové** – šlechtici a válečníci, dále **vaišijové** – obchodníci nebo rolníci a nakonec **šudrové** – nevolníci, kteří slouží vyšším kastám. Základ kast je v bohu Brahmovi, který stvořil každou kastu z jiné části svého těla: **ze svých úst vytvořil brahmány, z paže kšatrijce, ze stehna vaišije a z chodidel šudry**. Hindové, kteří nepatří do žádné z těchto kast, jsou považováni za nečisté a říká se jim „**nedotknutelní**“ – protože se jich příslušníci čtyř kast v žádném případě nesmí fyzicky dotknout!

Jak již bylo řečeno, do kasty se člověk rodí a během života ji nelze změnit. Příslušníci jednotlivých kast se mezi sebou nesmí brát, jinak jim hrozí trest nejvyšší – smrt.

Tento systém kast byl sice roku 1947 zákonem zrušen, ale v některých oblastech a určitých společenských vrstvách se stále udržuje.

Reinkarnace

Podle hinduismu žije člověk mnohokrát a smrt je přechodem od jednoho osudu k druhému. Duše, která je nesmrtelná, se po smrti převtělí (**reinkarnuje**) do jiného těla podle

skutků v právě ukončeném životě, např. v případě zločince se může převtělit do nějakého zvířete. To je zákon **karmy**. Cílem reinkarnací je dostat se do **věčné blaženosti – mókšy**, kde již reinkarnace není.

Náboženská praxe

Jako v každém náboženství, i u hindů má veškeré dění náboženský charakter. Každý den se doma ráno a večer modlí u oltáře ke svému božstvu – zapalují vonné tyčinky a odřikávají posvátné texty. Den rytmižují různé omývací obřady – věřící si omývají ústa, kropí si hlavy a samozřejmě sem patří také známá posvátná koupel v řece Ganze. Dále hindové chodí do chrámu, který je obydlím božstva. Zde se přináší obětní dary – lampy, svíčky, ovoce, květiny nebo parfém. Během obřadů hindové naslouchají čtení véd a jejím výkladům, které vedou brahmáni. Ti každé ráno svého boha „probudí“ a předloží mu obětní dary, aby byl celé obci věřících nakloněn. Brahmáni též zpívají hymny a pořádají na počest božstev hudební a divadelní představení. Hindové také slaví různé svátky a účastní se poutí, aby v příštím životě získali dokonalejší reinkarnaci.

Nově narozené dítě je představeno bohům a u této příležitosti rodinu navštíví **guru** – duchovní učitel, který vloží dítěti do úst medovou kaši s máslem. Desátý den dostane dítě jméno. Ve čtyřech letech se vyholí jeho hlava a jeho vlasy se obětují bohům. Nové vlasy se považují za znamení nového života. Chlapci z rodin prvních tří kast se mezi sedmým a desátým rokem podrobují zasvěcení (**upajána**), skrze které se začleňují do své kasty. Guru, kterého vybral otec rodiny, ovine malému chlapci pravou paží a hlavou posvátnou šňůrkou na znamení, že je „dvakrát narozený“.

Manželský ritus trvá několik dní, kdy manželka do nového domu přináší domácí oheň, usedá na červenou hovězí kůži a dělí se se svým manželem o obětní jídlo. Ženatý muž se stává hlavou rodiny a jeho povinností je zplodit

syny, bdít nad rodinným krbem a vykonávat domácí náboženské obřady.

Svátky

Každý svátek má v různých částech Indie jinou podobu. Svátky jsou často připomínkou příběhů z velkých epopejí. V listopadu až prosinci se na severu Indie slaví svátek Nového roku Divalí nebo též svátek světla. Za okny domů, chrámů a před sochami bohů se zapalují olejové lampičky a na počest boha Višnu se pořádá ohňostroj.

Svátek, jenž nese název **Holí**, oslavuje příchod jara a je zasvěcen bohu Kámovi. V ulicích je mnoho lidí, kteří zapalují světla radosti a na znamení přicházejícího jara se polévají obarvenou vodou a posypávají se červeným práškem.

Jak již bylo řečeno, každá část Indie má své místní svátky, které oslavují místní božstvo. Při procesích z chrámů vyjíždějí vozy s obrovskými sochami daného božstva a po „pouti“ po dané oblasti se vracejí do chrámu. Většina svátků končí očištnou koupelí těchto soch, při které jsou zbaveny všeho nečistého, co vzešlo od lidí.

Na závěr podotknu, že z hinuismu vychází sekta **Hare Kršna**, což jsou následovníci boha Kršny. Setkat se nimi můžeme i v našich větších městech, ve kterých pořádají halasně průvody v pestrobarevných **sári** (plátno se zdobně vyšívanými lemy několikrát ovinuté kolem těla - něco jako tunika) s rytmickými písněmi, kdy oslavují svého boha zvoláním „**hare Kršna**“ a rozdávají náboženské knihy kolemjdoucím.

Rád bych povzbudil čtenáře k dalšímu prohloubení informací například ze zdroje, který uvádím pod článkem.

Petr Martínek

Prameny:
Náboženství světa – školní encyklopedie pro mládež (Larousse)

Když Marcelovi odešla žena

Milovat po celý život, to není vůbec snadné. Když naše láska ztroskotá, není to z „utkáni dvou sebelásek“? Dokázali jsme dojít jen na vlastní hranice? Opravdová láska činí člověka šťastným, to proto, že jsou šťastní ti kolem nás. Nezní to lákavě, ale k lásce často patří utrpení.

Dnes k poledni jsem zaklepal na jeho dveře. Našel jsem Marcela samotného; ležel ještě v posteli, která je pro něj teď příliš velká.

Před několika dny ho opustila žena i s dětmi.

Pane, bolestný byl pohled na tohoto zlomeného člověka a na byt zpola prázdný.

Scházelo tam něco podstatného. Scházela tam láska.

Neviděl jsem květiny na stole, parfém, rtěnku nad umyvadlem, fotky na skřínce a židle pěkně postavené.

Viděl jsem špinavá prostěradla na zmačkaném lůžku, přeplněné popelníky, rozházené boty po podlaze, hadry hozené v otevřené skříni. Byl to smutný pohled. Zabořilo mě to, Pane. Cítil jsem, že se něco přetrhlo, že se něco rozvrátilo.

A vzpomínal jsem, že co jsi ty učinil, bylo dobré. A že mimo tvůj plán nemůže být pořádku a krásy, nemůže být lásky a radosti.

Pane, dnes večer tě prosím za Marcela.

A za jeho ženu.

A za jejich děti.

A za rozvrácené rodiny.

A za sousedy, kteří pomlouvají.

A za kamarády, kteří odsuzují.

Prosím za odpuštění všech trhlín,

všech zranění,

všech krvavých ran na tvém tajemném těle.

Pane, prosím tě za sebe a za své přátele.

Nauč nás milovat se navzájem.

Milovat, to není snadné.

Často si myslíš, že miluješ, a zatím miluješ jen sám sebe a pokaziš a rozbiješ všechno.

Milovat znamená setkat se a k setkání se musí vyjít ze sebe samého vstříc bližnímu.

Milovat znamená rozdávat se, a k tomu je třeba zapomenout na sebe pro bližního.

Můj drahý, milovat bolí, protože po prvním pádu člověka - poslouchej dobře - milovat znamená ukřižovat sám sebe se svými vášněmi ve prospěch svého bližního.

Michael Quist

Zápis z jednání farní rady, dne 5. 2. 2019

Projednané body:

- oprava varhan – protože jde o opravu rozsáhlého charakteru, je nutné projednání dané věci s biskupstvím (přijede p. Ondřej Múčka)
- farní hřiště – proběhla diskuse o návrhu na umělé zavlažování trávníku, který v letních měsících velmi trpí
- podán návrh na zakoupení nových vánočních ozdob
- projednán návrh rekonstrukce schodiště do farní budovy (od parkoviště) – vybourání, zaizolování a položení nové dlažby
- návrh na opravu zdi kolem hřiště – krytina je polámaná
- návrh na opravu bočního vchodu do kostela (od hlavní silnice) – nutná je zvláště výmalba
- v jarních měsících nutno opravit či vyměnit boční dveře kostela
- firma Renova zajistila opravu sloupků na „parganu“, z nichž některé byly v havarijním stavu

Projednané body, které už od minulé FR proběhly:

- 24. 3. 2019 přijel do naší farnosti o. Kavka, který podal informace k fondu PULS
- na Květnou neděli proběhl v naší farnosti koncert, výtěžek bude věnován na rehabilitační pobyt nemocného dítěte Kubíka Jančara
- byla provedena oprava čalounění lavic v kostele (*firmou Petra Bílíka*)

zapsala: M. Červenková

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

V. Kodet: Hledám tvou tvář Karmelitánské nakl., 93 stran

Úryvek z knihy:

Když učedníci seděli po ukřižování Ježíše za zavřenými dveřmi, asi celou dobu nemlčeli. Možná také vzpomínali. Vzpomínali, jak to bylo krásné, když ještě chodili s Pánem po Galileji a Judsku. Jak uzdravoval nemocné, rozmnožoval chléb, oni mu dělali asistenty, poslouchali jeho kázání, dělali mu „ochranu“ před obtížnými lidmi ...

Ale teď? Co jen s námi bude? Co bude

dál, když ho takhle zčista jasna ukřižovali? A on se ani nebránil!?

Vypadalo to, že už nic není a nebude, jak bývalo! A jak se tak vzájemně strachovali, stanul Pán mezi nimi a řekl jim: „Pokoj vám!“

Když Pán Ježíš stanul uprostřed vyděšených učedníků v zamčeném večeřadle, neřekl jim: „Jen se dál strachujte.“ Naopak jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás. Přijměte Ducha svatého!“

On sám vstoupil do jejich strachu, do jejich obav a uzavřenosti. A věci zdánli-

vě beznadějně proměnil v něco nového a naprosto netušeného. Živý a vzkříšený Kristus může proměnit i to, co je lidsky beznadějně.

Když Ježíš předal Ducha svatého apoštolům, začal konat veliké dílo záchrany a obnovy celého světa. A nás k tomu přizval. Nejde tedy na prvním místě o to, co máme v církvi dělat my, ale co on chce dělat mocí Ducha svatého skrze nás.

Jde o to, abychom nezůstali ochromeni stát na místě, ale dívali se dopředu. Dívali se s nadějí a touhou na toho, který dává svého Ducha i dnes: „Hle, já dělám věci nové...“ (Iz 43, 19)

**Max Kašparů: Věroměr
Nakladatelství Cesta, 56 stran**

Často nám chybí objektivní kritéria, která

by nám pomohla poznat, jak jsme na tom se svou vírou. Pronikavé a zároveň laskavé a vtipné postřehy, pomáhající ven z bludného kruhu křesťanského sebeuspokojení, jsou jádrem této knížky, která nám pomáhá oživit a uzdravit naši víru.

**Sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu: List přátelům kříže
Matices cyrilometodějská, 56 stran**

Vroucí a dojemný list apoštola Kříže a mariánské úcty. Každý čtenář této knížky má volit buď být přítelem, nebo nepřitelem Kříže. Podle sv. Ludvíka je přítel Kříže člověkem omilostněným, neboť je povznesen nad pouhý rozum a je otevřený Boží lásce, protože žije z čisté víry a vroucí lásky k ukřižovanému.

Místo, na kterém stojíš, je země posvátná

CO SI OBLÉCI DO KOSTELA

Náš kostel, tak jako každý kostel, je posvátné místo, kde se setkáváme s naším Pánem, Ježíšem Kristem, který se za nás z lásky obětuje a posvěcuje nás.

Blíží se léto a tak chceme všechny, zvláště ženy a dívky, poprosit, aby se naše setkávání s Pánem projevilo i slušným oblékáním, přiměřeným tomuto místu. Aby tak naše myšlenky směřovaly k Bohu a nerušili nás ti, kdo jsou nevhodně oblečení (krátké sukně, obnažená ramena, kraťasy apod.). Je jistě pravda, že při mši svaté se nemáme dívat kolem sebe, máme se soustředit na bohoslužbu, ale co naplat – jsme lidé a svým

oblečením i svými projevy se navzájem ovlivňujeme.

Některé říkáte, že je vám tam horko, to je určitě pravda. Co pak ale mají říkat ministři, akolyté nebo kněží – jak jim musí být v liturgickém oblečení horko. A přece se tak oblékají celé léto...

V některých zemích si chrání posvátný prostor chrámů a nevhodně oblečení lidé tam ani nemohou vejít. Kéž i my bychom si posvátnost našeho kostela chránili, a když si chystáme oblečení na mši, dobře zvážili, jestli se do kostela hodí. Berme to jako projev úcty k Bohu a ohleduplnosti vůči našim bližním.

redakční rada

Laudato si' v praxi

Encyklika papeže Františka Laudato si', která je věnována všem lidem dobré vůle k záchraně přírody a krajiny, má podtitul: O péči o společný domov. Je zaměřena na ochranu života jako takového (lidský začátek – konec a život všude kolem nás – příroda). Jak upozorňuje, známý kněz Marek Orko Vácha, člověk se může

provinit nejen na Zemi, ale i vůči Zemi. Každý z nás má zodpovědnost za stav přírody a krajiny (hlavně kolem sebe, kolem obce) a člověk by měl, tak jak u všeho, začít u sebe. Ochrana přírody a krajiny přestává být, díky encyklice papeže Františka, volnočasovou aktivitou nadšenců a stává se povinnou „výbavou“ věřícího.

Každý z nás může přispět k ochraně krajiny – způsobů je nespočet. Snažme se každý najít alespoň jednu „malou věc“, která může být ku prospěchu. A pamatujme na to, když se budou dělat pozemkové úpravy v naší obci.

Anežka Bartošová
(roz. Vaculíková)

Cestička

Skvělý úspěch v soutěži „Bible a my“

I letos se podařilo našim šikovným zástupcům vyhrát okresní kolo naučné soutěže „Bible a my“ a postoupit do celostátního kola, které se konalo 22. března v Brně. Ve velmi silné konkurenci se podařilo Alžbětce Martínkové získat první příčku!!! Víta Martínek v nejstarší kategorii získal krásné 5. místo a Pavlínka Tomčalová vybojovala skvělé 3. místo.

Moc gratulujeme a přejeme jim, ať je pro ně Boží slovo radostí i inspirací!☺

Zleva: Pavlína Tomčalová, Vít Martínek, Alžběta Martínková

redakční rada

Milé děti,

jsou Velikonoce, největší svátky křesťanského roku. Pán Ježíš zemřel na kříži a vstal z mrtvých. Ten, který udělal tak moc dobrého pro všechny lidi, zemřel jako ten nejposlednější člověk na zemi. Proč? Aby nám zajistil život u Boha.

Toto se vám pokusíme trochu přiblížit následujícím příběhem. A protože jedním ze symbolů života je vajíčko, povíme si příběh právě o něm.

KUŘÁTKO

Na ošatce se sešla právě snesená vajíčka. „Konečně jsem na světě! To dalo práci. Po-dívej se, nejsem někde špinavé?“ prohlíželo se první vejce.

„Ne, jsi pěkné,“ odpovědělo vejce, které leželo vedle.

„To je dobře, jen aby mě bylo pěkně vidět.

Co myslíš, mám se položit tak, nebo takhle?“

„To je přece jedno. Za chvíli stejně přijde paní a dá nás pod slepičku,“ s úsměvem odpovědělo druhé vejce.

„Kam že nás dá?“ zvědavě se rozhlédlo první vejce.

„No uloží nás pod slepičku a ona nás bude zahřívát, dokud se z nás nevyklubou kuřátko,“ vysvětlilo druhé.

„To nemyslíš vážně!“ vykřiklo první. „Já se nenechám někam strčit jen proto, aby na mě něco hloupě sedělo. A kuře? Co s tím má společného?“

„Až bude čas, ozve se v tobě takové malé ťukání a maličké kuřátko si zobáčkem najde cestu na svět.“

„Tak to tedy ne! Vždyť to bych se úplně zničil! To vůbec nepřichází v úvahu! Já chci být pořád takové, jaké jsem!“

„Ale ono to není tak špatné! Ty sice již nebudeš tak krásné jako teď, ale bude z tebe mnohem hezčí kuřátko! Budeš žít dál v tom nádherném kuřátku!“

„Tak to ani náhodou! To se raději někam schovám,“ prohlásilo první vejce. Vyskočilo z ošatky, odkutálelo se pryč a nikdo

o něm už nikdy neslyšel.

Druhé vajíčko zůstalo ležet na svém místě. Brzy přišla paní, vzala vajíčko a dala ho pod slepičku. Po čase se z vajíčka vyklubalo nádherné malé kuřátko. Bez „zničení“ vajíčka by žádné kuřátko nebylo.

Pro zasmání

„Jirko, kam jdeš s tím kbelíkem plným vody?“ „Táta říkal, abych ho v šest vzbudil na ranní mši.“

Jeden farník přišel ke knězi s otázkou: „Otče, chápu, že lze hřešit rukama, očima, ústy i ušima. Ale jak je možné hřešit nosem?“ Kněz odpověděl: „Když jej cpeme do cizích věcí.“

Bratr se ptá starce: „Co to ve skutečnosti znamená nebrat jméno Boží nadarmo?“ „To, že nemáš bezdůvodně klít,“ dostane se mu odpovědi.

Nastávající novomanžel se ptá kněze: „Otče, proč církev říká i o stavu manželském, že je svatý?“

„Možná proto, že má mnoho mučedníků,“ s úsměvem odpoví kněz. ☺

Žena se na chodníku loučí s přítelkyní, ještě se za ní otáčí a něco jí říká. Vtom vrazí do kolemjdoucího muže. „Ježíši, promiňte,“ omluví se. „Rád promijím, ale Ježíš opravdu nejsem,“ odpoví muž.

Přijde domů muž z bohoslužby a říká manželce: „Dnes jsme se za tebe v přímluvách modlili.“ „Jak to?“ „Modlili jsme se za ty, co nám vládnou.“

Vašíka poslali se vzkazem na faru. „Až ti přijde otevřít pan farář, tak pěkně pozdrav Chvála Kristu!“

Po návratu se ho ptali, jak to dopadlo. „Přišla mně otevřít hospodyně, a tak jsem pozdravil Zdravas Maria,“ odpověděl bezelstně Vašík.

Jedna otázka při průzkumu veřejného mínění zněla: „Věříte v existenci vševědoucí bytosti?“

Jeden muž odpověděl: „Jestli věřím? Já jsem se s jednou takovou oženil!“

Kněz původem z Polska, který působí u nás, jednou chtěl v kostele o Velikonočních zvolat: „Oslavujme Hos-

podina zpěvem!“ ale vyznělo to „Oslavujme Hospodina spivem!“ - což vzbudilo rozruch. ☺

Svatý Petr běží, až mu vousy vlají, a nešťastně volá: „Pane, Pane, akcie dobra na zemi jdou dolů!“ Pán Ježíš nevzrušeně: „Tak je kup, Petře, kup je.“

Katechetka vykládá o svatbě v Káni Galilejské. Na závěr položí otázku: „Co si asi mysleli hosté, když Pán Ježíš proměnil vodu ve víno?“ Přihlásí se Vendulka: „Co si mysleli, nevím, ale moje babička by řekla: „Až se bude vdávat naše Mařka, tak ho pozveme taky.“

Z FARNÍ MATRIKY - ROK 2018

KŘTEM SE BOŽÍMI DĚTMI STALI:

Tobiáš Filip Nešpor, Veronika Anežka Nešporová, Ester Krátká, Rozálie Robková, Kristýna Vraňanová, Adam František Kvasnička, Metoděj Pospíšil, Christian Lovecký, Ema Fučíková, Beáta Salajková, Adéla Pinková, David Gajdoš, Elizabeth Malániková, Miroslav Makudera, Tereza Vaculíková, Lucie Tomáštková, Teodor Kaňa, Karolína Marie Magdaléna Chromečková, Veronika Komosná, Marek Zlomek, Oliver Benjamin Moore, Tobias Josef Veselý, Adéla Lýdie Řeháková, Veronika Františka Ličeníková, Amelie Klubusová, Natálie Nováková, Zuzana Lucie Janečková, Oto Rajchman, Julie Ester Frolcová, Matyáš Tománek, Marie Jana Špačková, Štěpán Biza, Štěpán Pospíšil, Šarlota Zugarová, Štěpán Jansa, Vojtěch Ilčík, Vojtěch Kučera, Marie Jarošková, Mikuláš František Herka, Karolína Klára Pihalová, Lucie Čapková, Jan František Hrabovský, Adam Prát, David Prát, Alžběta Esterková

Celkem bylo pokřtěno 44 dětí a dva muži - Lukáš Fučík a Petr Polášek

SVÁTOSTNÉ MANŽELSTVÍ UZAVŘELI:

Luděk Hanulík	&	Pavla Teturová	Jiří Káňa	&	Pavína Bavlínková
Michal Filípek	&	Věra Kořínková	Petr Vlčko	&	Lucia Krkošková
Václav Herka	&	Anna Štěpánková	Petr Gajdoš	&	Ester Školová
Petr Štěpánek	&	Magdaléna Robková	Petr Bureš	&	Šárka Ištvánková
Šimon Bača	&	Šárka Lekavá	František Pavluš	&	Dominika Hromková
Jakub Pardík	&	Markéta Kosíková	Martin Kašík	&	Eva Nevoralová
Václav Klubus	&	Klára Haluzová – (v Josefově)			

Celkem přijalo svátost manželství 13 párů.

NA VĚČNOST NÁS PŘEDEŠLI:

Vojtěch Červenka, Lubomír Koubek, Marie Fatěnová, Jan Blaha, Stanislav Dvořák, Jan Lekavý, Růžena Turková, Martin Kučera, Anežka Pospíšilová, Mária Hubáčková, Tibor Hlačina, Josef Kučera, Josefa Komosná, Marie Crháková, Anna Polínková, Marie Kučerová, Růžena Juvová, Miroslav Štětka, Milan Pulkrábek, Marie Zahradníková, Josef Blaha, Anna Šaňková, Hedvika Tomšejová, Marie Veverková, Jan Lekavý, Jiří Jansa, Vlasta Esterková, Vladimír Esterka, Helena Němcová, Anna Vymyslická, Marie Ježová, Božena Vyktorinová

Celkem bylo pochováno 14 mužů a 18 žen.

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice